

Ab l'intent de commemorar la Setmana Santa LA VEU DEL VALLÈS, surt avuy destinada á dit objecte.

¡Com no ferho si ella 'ns recorda la Passió y mort del Redemptor de la rassa humana! D'aquell que tot amor y justicia, ab sa vinguda al mon, redimí ab sa sanch de martre la terra, fecundantla tota ab l'amor de sa divina gracia; y al proclamar la Caritat sufrint com á home "No saben lo que fan: Pare perdonals!", sens odi y ab dolor, alsant la vista al Cel, negada per lo plor, al Deu Etern li deya.

¡Ho folla humanitat!... A un temps, admiras l'obra d'un Deu que 't llibertá tot d'una, que sens donártien, te entregas altre cop, demá tal volta al vici y al plaher, que 's ta desgracia.

També un jorn, en Jerusalém l'impura, váres sortir á rebrer á Jesús, Hossana! Hossana! prorrompent y ab entussiasme las túnicas per terra estenías!

.....Poch temps després lo Pare Celestial vejé son fill morir dalt del Calvari!.....

Avuy donchs que la Iglesia recorda á tot lo mon la mort del Just, l'esperit cristiá acota 'l cap y resa.

DIUMENGE DE RAMS

HOSSANA!!

Per dins de Jerusalém la gent va arremolinada... Tothom, tant grands com brivalls llensant crits de joy y lloansa abandonan llurs casals, ixen tots a las murallas, endiumenjats, cor-batents, portant brois de lloré y palma.

Com si fos *Festa-major*, boy tots los carrers y plassas, d'espigol son alfombrats y de tendre fullaraca...

—¿Qué son tants preparatius?
¿Qué 's tot' aquesta gentada?
¿Qué, potser, á un gran senyor feu triomfal arribada?—

—Es que arriba Jesucrist que 's la joya més preuhada, lo qui ve en nom del Senyor predicant doctrina santa, lo qui dona dolga pau al cor y congol á l'ánima, qu'obra miracles pe 'l mon... ¡ha ressucitat á Llàtzer!

Y ensemps que 'ls uns folls de joy batan los lloers y palmas, altres, postrats á Jesús, richs mantells d'argent y grana van estenent pel cami per á guardar llurs petjadas, y á una veu tots ells fan chor:
—¡Hossana al Senyor, hossana!

Tot son eridorias de joy...
¡Qu'alegre está la maynada!
¡Qui 'n batre llurs tendres cors!
en tots ells lo goig esclata...
boy tots mostran grands afanys per celebrá aytal diada,
probehint brots de llorer ó be branquillons de palma.

—¿Qué 's aquest bellugament del Temple en la portalada?
—Es lo poble, que ufanós va á ferne avuy remembransa de l'entrada triomfal que Jesús, á las murallas de Jerusalém, ne feu vuit dias avants de Pascua.

¡Quina dolga confusió!
—Mirau, mirau la maynada; escoltau qui 'n grat remor!...
—“¡Donauos entrada franca! ¡obriu, que volém entrar batent los lloers y palmas!”...
—¿Sentiu? .. Y 'ls ecos fan chor:
“¡Hossana al Senyor, hossana!”

ANTONI YSCLA COMPTE.

Sant Martí de Provencals, 1897.